

zásada platí i o veškerém ostatním jmění, které by patřilo do konkursní podstaty a na něž lze před vyhlášením konkursu nepochybně vésti exekuci, pokud není zákonem z exekuce vyloučeno (§ 3, odstavec (1) konk. ř.), s účinkem podle § 13 konk. ř. Tatáž zásada musí platiti i o exekuci vedené před vyhlášením konkursu na nedoplatky členů družstva, jež rovněž by byly součástíkou jmění, patřícího do konkursní podstaty družstva a nejsou z exekuce vyloučeny. Tomu tak jest i se zřetelem na likvidaci společenstva, poněvadž §§ 41 až 52 zákona čís. 70/73 ř. z. o likvidaci společenstva neobsahují žádného ustanovení, z něhož by se dalo souditi na nepřipustnost exekuce na doplatky členů, ba není tam pro případ likvidace společenstva ani obdobného omezení účinku exekuce, jako podle § 13 konk. ř.

Čís. 15394.

Nicotnost exekuce povolené bez exekučního titulu lze přivésti vždy k platnosti, i když povinný nepodal rekurs do povolení exekuce.

(Rozh. ze dne 16. září 1936, R I 993/36.)

Prv ý s o u d zrušil k návrhu povinného podle § 39 čís. 5 ex. ř. exekuci povolenou na základě nepravoplatného exekučního titulu. R e k u r s n í s o u d návrh povinného zamítl proto, že proti povolení exekuce povinný si nestěžoval a to nabylo tak právní moci.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle § 1 č. 3 ex. ř. jsou podmíněné rozkazy platební vydané v řízení upomínacím exekučním titulem, když nejsou již podrobeny odporu. Jak vyplývá ze spisů, nebyl platební rozkaz povinnému posud doručen, jest proto podroben odporu a není exekučním titulem. Exekuce povolená bez exekučního titulu a celé řízení jest jen formálním exekučním řízením, ve skutečnosti jest vše nicotné. Tato nicotnost nemůže býti zhojena tím, že povinný nepodal rekurs proti povolení exekuce, neboť tím nemohl býti nahrazen chybějící exekuční titul. Nicotnost exekučního řízení lze vždy přivésti k platnosti návrhem na prohlášení exekuce za nepřipustnou nebo návrhem na zrušení exekuce podle obdoby § 39 č. 1 ex. ř., jak se to stalo v tomto případě. Právem proto vyhověl soud své stolice tomuto návrhu (srov. rozh. Sb. n. s. č. 5861).

Čís. 15395.

Nárok vymáhajícího věřitele proti soudně ustanovenému schovateli (sekvestrovi) na vydání uschované věci patří na pořad práva.

(Rozh. ze dne 16. září 1936, R II 271/36.)

Srov. Sb. n. s. čís. 6783, 8390.

Usnesením krajského soudu byl na jmění firmy B. společnost uvalen konkurs. Bývalý dělník úpadkyně Kamil Z. dal zabaviti při výkonu exekuce pro svoji vykonatelnou pohledávku proti úpadkyni 48 koster křesel a židlí, a na jeho návrh bylo provedeno také uschování těchto věcí u žalované. Po uvalení konkursu byly prodávány veškeré svršky patřící úpadkyni a byly také všechny prodány až na uvedená křesla a židle. Na návrh správce konkursní podstaty bylo konkursním soudem nařízeno, aby 48 koster křesel a židlí uschovaných u žalované bylo převezeno do soudní dražebny a prodáno. Avšak převoz nemohl býti vykonán, neboť žalovaná se zdráhá vydati věci, protože nemá záruky, že obdrží poplatek za uskladnění. Žalující správce podstaty přednesl, že k jeho návrhu konkursní komisař podle § 122 konk. ř. ustanovil žalované přiměřenou lhůtu k zpeněžení, a byla žalované uložena měsíční lhůta. Ježto lhůta tato marně uplynula, navrhl správce konkursní podstaty zpeněžení uschovaných předmětů sám. Dožádaný okresní soud nařídil také dražbu těchto věcí, jež nebyla provedena proto, že žalovaná odepřela vydati uschované věci. Domáhá se proto žalující podstata výroku, že žalovaná jest povinna vydati výkonnému orgánu 48 koster křesel a židlí uschovaných u ní Kamilem Z-em, by mohly býti exekučně zpeněženy. P r v ý s o u d uznal podle žaloby. O d v o l a c í s o u d žalobu odmítl pro nepřipustnost pořadu práva.

N e j v y š š í s o u d uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Uschování zabavených předmětů podle § 259 ex. ř. není zvláštním prostředkem exekuce na movitosti, ani není podmínkou platnosti zabavení, nýbrž jest úkonem ochranným, který se povoluje k zvláštnímu návrhu vymáhajícího věřitele (viz rozhodnutí čis. 8390 Sb. n. s.). Uschovatel není tedy orgánem soudu, jako tomu jest při vnuceném správci, jenž podléhá podle § 114 ex. ř. doзору exekučního soudu a musí se podříditi jeho příkazům, zákazům a opatřením. O uschovateli takových předpisů není, naopak podle § 259, odstavec 3 ex. ř. se děje uschování u uschovatele exekučním soudem stanoveného na nebezpečí vymáhajícího věřitele. Uschováním vzniká soukromoprávní poměr mezi vymáhajícím věřitelem a uschovatelem, což plyne z toho, že v odstavci 3 § 259 ex. ř. jest odkázáno na § 968 obč. zák., v němž se praví, že soudem ustanovený schovatel se nazývá sekvestr a že se jeho práva a povinnosti posuzují podle pravidel tu stanovených, to jest podle ustanovení platných o smlouvě schovací (§§ 957 a násl. obč. zák.). Ježto jde o soukromoprávní poměr a exekuční řád nepřikazuje řešení nároků z něho plynoucích exekučnímu řízení, lze o těchto nárocích rozhodovati, stanou-li se spornými, podle § 1 j. n. jen pořadem práva. Že se uschovatel musí domáhati pořadem práva uschovacího poplatku na vymáhajícím věřiteli, bylo vyloženo v rozhodnutí čis. 4001 Gl. U. a v rozhodnutí čis. 6783 Sb. n. s. Platí-li pro uschovatele předpisy o schovací smlouvě, platí důsledně i pro vymáhajícího věřitele, který uschování navrhl, a

patří-li na pořad práva nároky uschovatele ze schovací smlouvy, patří důsledně na pořad práva i nároky vymáhajícího věřitele, plynoucí z §§ 961 až 966 obč. zák., tudíž i nárok na vydání uschované věci. Tytéž zásady platí, nařídil-li konkursní komisař podle § 122, odstavec 3 konk. ř. čís. 64/31 Sb. z. a n. zpeněžení věcí, jež byly dány do úschovy soudně ustanovenému schovateli na návrh původního vymáhajícího věřitele, poněvadž tím vstoupil správce konkursní podstaty podle § 121, odstavec (4) konk. ř. do exekučního řízení zahájeného proti úpadci a musí je převzít ve stavu, v jakém jest.

Čís. 15396.

K výkladu §§ 60 a 67 vyr. ř.

Lhůta podle § 67 vyr. ř. se počíná dnem po doručení upomínky vyrovnacímu dlužníku.

Útraty upomínky a úroky za dobu od splatnosti jednotlivých splátek na vyrovnací kvotu do zaplacení těchto splátek v dodatečné lhůtě nejsou předmětem vyrovnání. Nezaplacení jich nemá účinky nesplněného vyrovnání.

Úmysl dlužníka zaplatiti jen vyrovnací splátku lze projevit i konkludentně (§ 863 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 16. září 1936, Rv II 962/34.)

Žalobkyně, universální dědička Jana T-ého, vyrovnacího věřitele, přednesla, že podle pravoplatného potvrzeného vyrovnání měl žalovaný úpadce zaplatiti v šesti tříměsíčních splátkách 50% přihlášených pohledávek, nepožívajících přednostního práva. Mezi tyto pohledávky patřila i pohledávka Jana T-ého, již úpadce uznal. První splátka vyrovnací, splatná dne 15. března 1932, nebyla dodržena a právní zástupce Jana T-ého Dr. L. doporučeným dopisem ze dne 4. dubna 1932 žádal zaplacení celé dlužné částky s tím, že pohledávka obživla. Žalovaný zaplatil tuto splátku teprve dne 21. dubna 1932, a to částku 2.000 Kč a dne 22. dubna 1932 částku 500 Kč. Dne 15. června 1932 byla splatná druhá kvota a byl žalovaný znovu upomenut; zaplatil ji však až 24. června 1932, tudíž opět po uplynutí lhůty. Třetí vyrovnací kvota se stala splatnou 15. září 1932 a Dr. L. doporučeným dopisem z 23. září 1932 upozornil žalovaného, že obživla celá pohledávka nezaplacením kvoty dne 15. března splatné, a žalovaný byl vyzván, aby dlužné splátky i s útratami zaplatil nejpozději do 3. října 1932, jinak že bude vymáháno zaplacení celého dlužného zbytku. Teprve dne 5. října 1932 pokázal žalovaný splátku 2.500 Kč, tedy po uplynutí mu poskytnuté lhůty, která byla delší než 8 dnů. Dne 15. prosince 1932 byla splatná 4. vyrovnací kvota. Splátka splatná dne 15. prosince 1932 nebyla dodržena a rovněž splátka z 15. března 1933. Proto dopsal Dr. L. jako zástupce žalobkyně dne 22. března 1933 žalovanému, aby zaplatil pod ná-